

Svätá Trojica, 15.6.2025

LAVIČKA PRIATEĽSTVA

Rímskym 5,5: **...lebo láska Božia je nám rozliata v srdciach skrze Ducha Svätého, ktorý je nám daný.**

Jeden ocko napísal status na fb.

„Včera som sa bol pozrieť v škôlke môjho syna.

Na dvore som si všimol farebnú lavičku. Spýtal som sa, či je to nejaké zvláštne miesto na sedenie.

A môj syn mi odpovedal:

„To je lavička priateľstva. Keď je niekto osamelý alebo si nevie nájsť kamaráta na hranie, sadne si tam – a ostatní ho zavolajú, aby sa k nim pridal.“

Povedal som mu, že je to skvelý nápad a opýtal som sa, či ju sám niekedy využil.

Odpovedal: „Áno, na začiatku roka, keď som sem prišiel ako nový. Sadol som si tam a jeden spolužiak ma zavolať hrať sa s ním. Veľmi ma to potešilo. A teraz, keď tam vidím niekoho sedieť, idem a zavolám ho ja.“

Úžasný, jednoduchý nápad, ako už u malých detí podporiť vzájomnú pomoc a láskavosť. Myslím si, že taká lavička by mala byť na každom školskom dvore!

Čo má tento status, tento príbeh, spoločné so sviatkom Svätej Trojice?

Ten krátky verš, ktorý sme si dnes prečítali, nesie dôležité posolstvo. Hovorí o „**láske, ktorá je vyliata do našich srdiec**“. Nie je to nejaké sentimentálne Pavlovo vyhlásenie. Pavol nebol človekom, ktorý by si „hovel“ v pohodlnom spôsobe kresťanstva. U neho nešlo o konštatovanie „cítiť sa milovaný“ alebo „mať dobrý pocit z Boha“.

To, čo tu Pavel hovorí, je ROZHODNUTIE. Pán Boh sa rozhodol – stvoriť nás, vykúpiť nás, oddeliť si nás cez vieru v Pána Ježiša pre seba, rozhodol sa rozliať, naplniť nás ovocím Ducha, láskou. Hovorí o tom, že Pán Boh, ktorý je vo svojej podstate LÁSKA, sa rozhodol obdarovať nás touto podstatou cez prítomnosť Ducha Svätého v nás. Ide o **dielo Ducha Svätého** – Božieho daru, ktorý robí Božiu lásku **skutočnou a účinnou** v živote veriaceho.

V kontexte listu Rímskym, ktorý sa celý zameriava na Božie mocné vyslobodenie ľudí z moci hriechu a smrti, táto Jeho láska nepredstavuje romantickú valentínku ozdobenú srdiečkami a kvetinkami určenú len niekomu vybranému. **Božia láska je skôr prudkou láskou, ktorá bojuje, je rozhodnutá urobiť všetko pre záchranu toho, koho miluje. Je to rozhodnutie bojovať a odhodlanie zachrániť svoje deti.**

Hoci sa Pán Ježiš spomína iba v 1. verši, ktorý je úvodom k celej časti, až po v.5., jasne nám ukazuje, skrze koho sa to všetko deje. Práve zápas Ježiša Krista vybojovaný v Getsemane, Jeho smrť na Golgote, Jeho slávne vzkriesenie, to je dôvod, pre ktorý môžeme mať „pokoj s Bohom“ ako sa píše v 1.verši. A v srdciach tých, ktorí uverili v túto obeť jednorodeného Syna Božieho, je cez Ducha Svätého rozliata v srdciach Božia láska.

Grécke slovo „*ekkéchytai*“ znamená vylievanie, preliatie, nadbytok – nie len troška niečoho. Ako keď sa voda nevleje len do pohára, ale pretečie a naplní celý priestor. Je to nadprirodzený Boží zásah do ľudského života.

Len si predstavme to, čo nám tu Pavol opisuje. Hovorí, že v skutočnosti **Božia láska nás cez prítomnosť Ducha Svätého nielen naplní, ale bude pretekať cez naše okraje a naplní túto zem**. Pavol to konštatuje ako skutočnosť, nie ako niečo, čo sa môže niekomu stať. On nehovorí, že sa to stane niektorým kresťanom, on prízvukuje a konštatuje, že ide o nás, o všetkých veriacich.

A ja sa pýtam, **ako je možné, že tento svet v mnohom necíti túto Božiu lásku, ktorá sa má cez nás vylievať von, do tohto sveta?** Naopak sme svedkami neustáleho posudzovania, kto môže a za akých podmienok byť súčasťou cirkvi. Vytvárame pravidlá, podľa ktorých smieme, alebo nesmieme žiť, konať, hovoriť. Porovnávame sa medzi sebou v cirkvi, bojujeme medzi sebou, odmietame sa navzájom, povyšujeme sa jeden nad druhého. Tam, kde svet nás, ako Kristovu cirkev

potrebuje, uprostred mnohých zápasov, bojov, vojen sveta, tam nás niet. Ospravedľujeme sa a hľadáme dôvody, prečo neslúžime tam, kde nás najviac treba. Resp. prečo vôbec nejdeť v cirkvi do služby a naším najlepším a súčasne najmenej hodnotným argumentom je, že sú „lepší“ ako ja. Nevieme jeden o druhom, častokrát sa ani nezaujímate jeden o druhého – a to sme súčasťou jedného spoločenstva, jedného cirkevného zboru. A to hovorím ku mne samotnej.

Ak nevieme vylievať Božiu lásku medzi našich najbližších, ako a kedy ju budeme vylievať do tohto sveta?

Spomínate si na ten príbeh, ktorým som začínala moju dnešnú kázeň? V súvisi s ním i s dnešným sviatkom Svätej Trojice mi prišlo na um: „*Kde je tá naša lavička priateľstva?*“ Máme takú lavičku v našom živote, v našej rodine, v našom cirkevnom zbore? Máme také miesto, kde si niekto môže sadnúť, keď je sám, iný, nový, neistý, opustený – a bude vedieť, že si ho všimneme, prideme k nemu, zavoláme ho medzi nás? **Takou lavičkou môže otvorený dom, môže to byť spoločný čas po bohoslužbách, lavičkou môže byť úsmev na tvári, ktorý pozýva; môže ňou byť naša práca.... každý priestor, okamih, kde sme.**

Príliš ľahko sme si v cirkvi zvykli na to, že Božia láska je niečo „naše – pre nás“. Možno ju príliš často zamieňame za príjemný pocit osobného vlastníctva. Možno aj my radi hovoríme: „*Milujem všetkých!*“ ... ale v skutočnosti si „**vyberám**“, koho budem milovať, komu sa budem venovať, koho budem prijímať. A tak **svet, ktorý potrebuje počuť o milosti a byť zaliaty Božou láskou, často počuje iba o podmienkach. A tí, ktorí hľadajú pomoc, nájdu neprístupné, zamknuté lavice, kde si nemôžu sadnúť.**

Božia Trojica je spoločenstvo troch božských osôb, ktorého podstatou je láska. **Láska**, ktorá sa dokázala v obeti Božieho Syna, a **ktorá je** cez prítomnosť Ducha Svätého **rozliata** v srdciach Božích detí, **v nás. To je pohyb – Boha ku mne a ten pohyb musí pokračovať cezo mňa k inému človeku.** Cirkev nepotrebuje nové pravidlá, ani viac programov, či obradov. Cirkev potrebuje vytvoriť lavičky priateľstva – teda miesto, kde sa niekto môže len tak, tíško posadiť – potrebuje náš čas, náš záujem, našu otázku, náš úsmev, telefonát, modlitbu, podanú ruku... Tak vzniká spoločenstvo. Niekto preukáže milosť (pozvanie), niekto na ňu odpovie (prijatie).

A práve v tom sa odráža obraz Trojice – nie ako zložitej dogmy, ale ako **živého vzťahu**, do ktorého sme pozvaní. Keď sa navzájom vnímame, prijímame a milujeme, stávame sa nositeľmi Božej prítomnosti vo svete. Tak Cirkev nie je len miestom, kam sa chodí, ale **tkanivom vzťahov**, kde každý môže nájsť svoje miesto – aj ten, kto si zatiaľ len ticho sadol na lavičku. A možno práve tam začne niečo nové – nové priateľstvo, nová nádej, nový začiatok. Amen.